

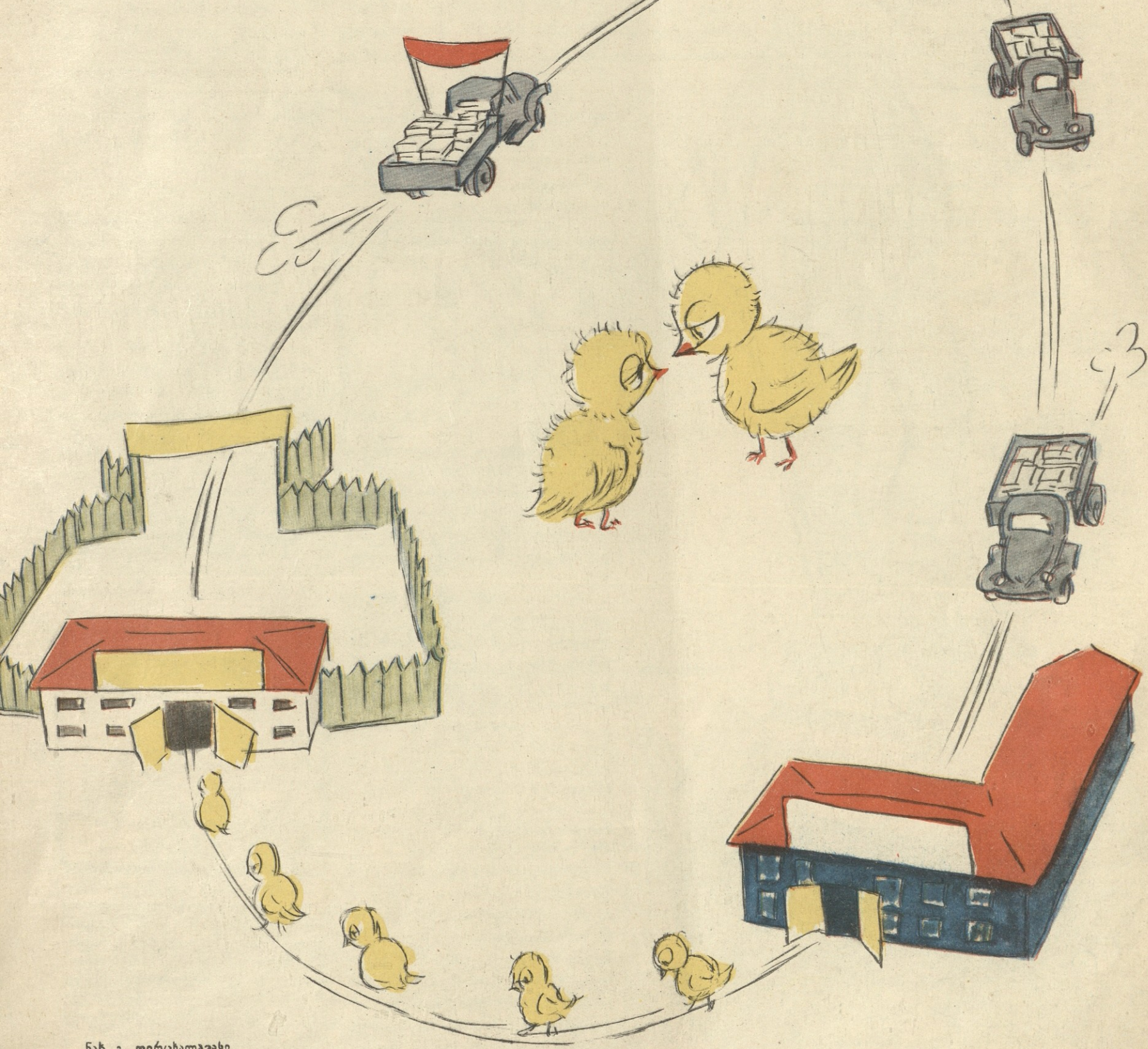

ბაზოცემის XXXVI წელი უახი 2 მან.

დროა უკუვადლოთ კვერცხის დამზადების მოძველებული წესი. კოლმეურნეობები და მეურნეობები ჯერ ამზადებდნენ კვერცხს, რომელიც შემდეგ ბარდებოდა საინკუბატორო სადგურებს, ხოლო საინკუბატორო სადგურები კი, თავის მხრივ, წიწილებს ყიდიდნენ კოლმეურნეობებზე.

გაზეთებიდან

ნან. გ. ფირცხალავასი

მოქალაქეული წრე

— აბა მიპასუხე, ჩვენი ფერმა უფრო ადრე გაჩნდა, ჩვენ, კვერცხი თუ ინკუბატორი?!

ამას წინათ ქართველმა საზოგადოებრივმა ფართოდ აღნიშნა გამოჩენილი მეცნიერისა და საზოგადო მოღვაწის აკადემიკოს ნიკო კვცხიველის დაბადებიდან 60 და მოღვაწეობის 40 წლისთავი.

ნახ. გ. ფირცხალავასი

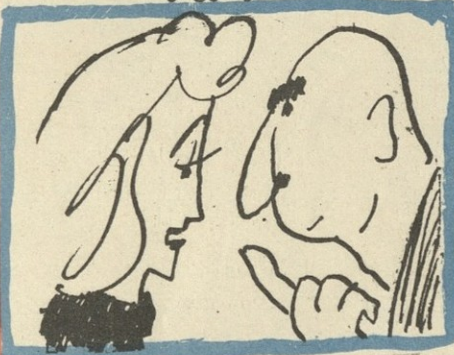
სამოცი წელი იარე
წიგნის და სიბრძნის ატალით,
კვლავ ასვალ ათას მწვერვალზე,
ოღონდ მთა იუოს მატალი.
სამოცი წელი რა არის,
ქართლის მუხავ და ვენახო,
იცოცხლე, ვიდრე შენს თავზე
ჭადარა თქები გვენახოს!

— კი, ბატონო, ფიზიკაც უნდა იცოდეს, ცოდნას რა ჯობია, მაგრამ ახლა ამ ერთი საგნის გულისთვის ფეხებით სომ არ დავკიდებ?! მერე, ესეც არ იყოს, ფიზიკა თუ არ იცის, სამაგიეროდ, ფიზიკულტურაშია ძლიერი და ფიზიკულტურა, როგორმე ფიზიკას არაფრით ჩამოუვარდება...

— რასა ბრძანებთ, ფიზიკასთან ფიზიკულტურა რა სახსენებელია...

— როგორ, თქვენ ფიზიკულტურას იგდებთ აბუჩად? ერთი ამას დამიხედეთ... მე პარმენა ხელაძე არ ვყოფილვარ, თუ...

— რას მემუქრებით, ბატონო?

— ის მე ვიცი, რასაც გემუქრებით: — როგორ აცხადებთ და ისიც საჯაროდ და ისიც ასეთი რიხით ფიზიკულტურა რა საგანიაო. მე პარმენა ხელაძე არა ვყოფილვარ, თუ...

ასე იყო, თუ ისე, ფიზიკის, ცოტა არ იყოს, მზიზარა მასწავლებელმა, რაკი იცოდა, რომ პარმენა ხელაძე მართლაც პარმენა ხელაძეა, მის მეთექვსმეტე ვაჟს „ხუთიანი“ დაუწერა.

ბიჭი რუსულზედაც მწყურალად იყო. პარმენა არც ამბტარა, არც დამბტარა, მაგრამ რუსულის მასწავლებელს ნამდვილად მიადგა.

— თქვენი ვაჟიშვილი სუსტია. — მიუგო მასწავლებელმა, — ორი ღერი რუსული არ იცის...

— მერე რა, ბატონო, ჩვენ ქართველები ვართ და ქართული იცის ბრწყინვალედ, ფიზიკულტურაშიც. ბადალი არა ყავს და ფიზიკის მასწავლებელმაც ბრწყინვალე „ხუთიანი“ დაუწერა. ასე მითხრა: — ამდენი ხნის მასწავლებელი ვარ და ამისთანა მოსწავლე, სინდისს გეფიცები, თუ მენახოსო. ჰოდა, რა ვახდა ეგ რუსული! დაამთავრებს, ჯარში წაიყვანენ და ორ წელიწადში ისეთ „ნალე-

ვოსა“ და „ნაპრაფოს“ დაურტყამს. რომ თქვენი მოწონებული. ჰოდა, თქვენი ჭირიმე. არ დამილუპოთ, მედალი არ დააკარგვინოთ.

იმდენი ეჩიჩინა და ემუდარა, რომ რუსული ენის გულჩვილ მასწავლებელს გული აუჩუყდა და მანაც დაუწერა „ხუთიანი“.

ბიჭი ქიმიშიაც მწყურალად იყო. ახლაც არ ამბტარ-დამბტარა პარმენა, მაგრამ, ბევრბ იარა, თუ ცოტა, ქიმიის მასწავლებელ ქალს მიადგა.

— თქვენი ვაჟი სუსტიაო, — მიუგო ქიმიკოსმა.

— დიახ, სუსტია და მეც იმიტომ გეასტელით, თორემ, ქალბატონო, თქვენი შეწუხება სულაც არ მინდოდა, სადმე კურორტზე უნდა გავაგზავნო, მეშინია არ დამიქლექდესო...

— არ დამიქლექდესო? — ქიმიის მასწავლებელს ბიძაშვილი ჰყავდა ქლექიანი, იმის საცოდლობით ეწვოდა გულ-ღვიძლი და ახლა, ეს სიტყვები რომ გაიგონა, კინალამ ცრემლები გადმოჰყარა. ბევრი არ უხვეწინებია, აიღო და დაუწერა „ხუთიანი“.

ბიჭი გერმანულზედაც მწყურალად იყო. გერმანულის მასწავლებელი ის-ის იყო წასვლას აპირებდა, რათა საქმროსთან პაემანზე არ დაგვიანებოდა, რომ პარმენამ შეაჩერა.

— შენი ვაჟი სუსტიაო, — მიუგო კომპია ქალიშვილმა.

— მერე რა! ენის შესწავლას პრაქტიკა უნდა, სახლში გერმანულად არ ვლაპარაკობთ და საიდან ეცოდინება. ესეც არ იყოს, გერმანელები, როგორც გამიგონია, ქართულს არ ასწავლიან სკოლებში და ჩვენ რა, მათი მოხარკეები კი არა ვართ, გვინდა თუ არა, მათი ენა ვისწავლოთ.

გერმანულის მასწავლებელს არც ქვა აუგდია და არც თავი შეუშვებია, პაემანზე რომ არ დაგვიანებინა, არც აცია, არც იც-

(მარშრუტი: მარჯანიშვილის მოედანი —
ჰავლაბარი. ავტობუსი № 7)

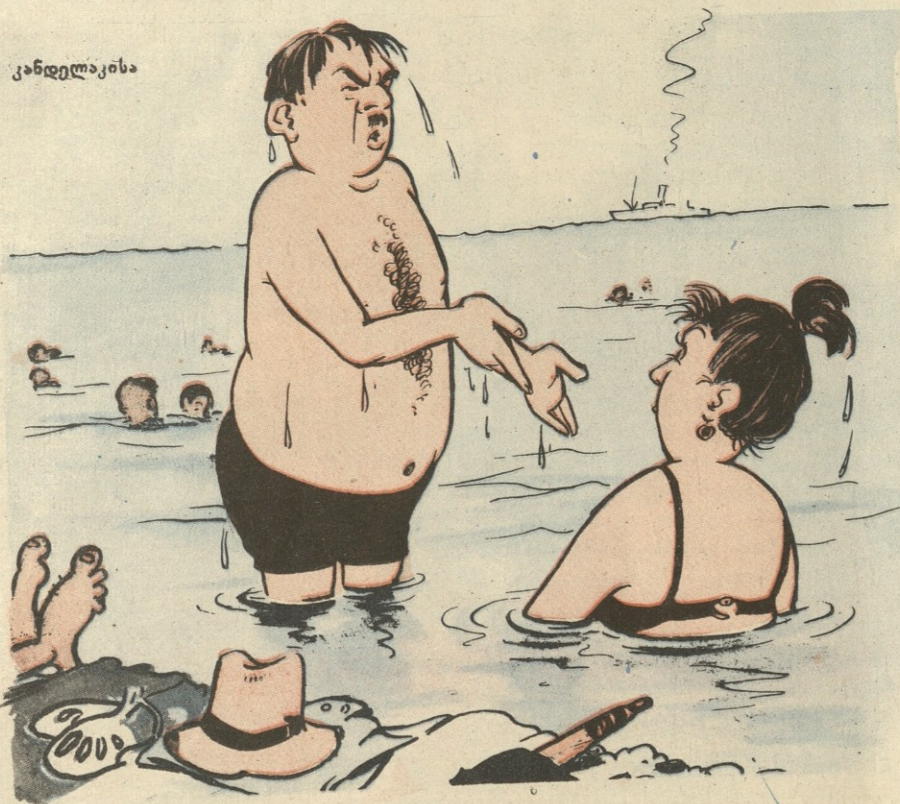
- I მოქალაქე — სად მიძვრებით. ქალბატონო!
- II მოქალაქე — არ გესმით? კუდა ვი სუიოტეს, გრაუდანკა?
- III მოქალაქე — ქალიშვილო, ადი, თუ აღიხარ!
- V მოქალაქე — რას ავა, მუთაქის პირივით აქვს შემოჭერილი კაბა!
- VI მოქალაქე — მაგის პატრონი ვიყო, კი ვიცი, რასაც ვუზამდი!
- ბავშვი — დედა-ა-ა!
- ქალი — ნელა, შე კაცო, რა სპილოსავით იქცევი, მოკალი ბავშვი და ეგაა.
- II მოქალაქე — ბავშვს აქ რა უნდო-

ყურადღებო

- და, სახლში ვერ დაატიე, ქალო?!
- I ხმა — ფეხსაცმელი ვის გასძვრა, ფეხსაცმელი?
- II ხმა — გადმომაწოდე, თუ კაცი ხარ! კონდუქტორი — მივიღოთ ბილეთები-ი!
- ხმა — კონდუქტორ, მომეცი ერთი სადგომი და ორი საფრენი.
- II ხმა — რა დროს ხუმრობაა, ადამიანო, ვსკდები გულზე!
- მამაკაცი — არა გრცხვენიათ, ქალბატონო, ცალ ფეხზე ვდგავარ და

- ინაზეც ფეხს ნაბიჯებო!
- დედაკაცი — შენ ფეხზე მაინც მდგარხარ, შე კაცო!
- კონდუქტორი — ვისია. მიიღეთ ბილეთი!
- ხმა — ხურდა რა უყავ, კონდუქტორ!
- კონდუქტორი — ვინაა ნაგი, ხურდას რომ კითხულობს, მელოჩნიკ!
- I მოქალაქე — ვი საიძიოწე?
- ვილაც — ჩტო, ს უმა?!
- მოქალაქე — ახალგაზრდა, თქვენ ინვალიდის ადგილზე ზიხართ!
- ხმა — მერე მე ინვალიდი არა ვარ?!
- ვილაც — ალბათ ბავშვობაში თუ დაჭკრა ფეხი ეკალზე...
- მირიციელი — მოქალაქე, ჩამოკიდებული ნუ ხართ, აღით ზევით...
- I მოქალაქე — ზევით აღიო. რომ იხახი, ისიც შითხარი ფეხი სად დაედგა!
- II მოქალაქე — ე, ბიჭო, ცხვირი მაინც შემაყოფიეთ შიგ!
- ხმა — შე კაცო, რამხელა ცხვირი გქონია, დაგვლენე ხალხი!
- ყვირილი — ცოტა ნელა, შოფერ, ჩაგვექცა კუჭ-ნაწლავი!
- ვაჟი — დაბრძანდით...
- ქალი — არა, არა, ბრძანდებოდეთ.
- ვაჟი — გთხოვთ...
- ქალი — რატომ სწუხდებით.
- ვაჟი — ბაბო, ეს ადგილი მე ამ ქალიშვილის დაფუთბე.
- (ბაბო ხმას არ იღებს).
- ვაჟი — არ გესმით?!
- მონსუი ქალი ჩტო ვიკ სტარუხე პრისტალი, მალადოი ჩელავეკ?!
- ვილაც — რა მონდა?!
- მოქალაქე — ვახ, ვახ, ამ ჯველმა ქალიშვილის ადგილი დაუთმო, ამ ბებერმა წაართო.
- დასკვნა — ძალიანაც კარგი.
- კონდუქტორი — აბა არსენა-ა-ალ!

ნახ. ა. კანდელაკისა

მიზანიანი ქმარი

— რაა, ქალო, ეს ზღვა ახე მლაშე რომაა?!

ხელა და „ხუთიანი“ ჩაწერა თავისი უბის წიგნში...
ავორებულ ქვას ხავსი არ ეკიდებო და არც პარმენამ მოიკიდა ხავსი, ქართულის მასწავლებელს მიადგა.
— თქვენი შვილი სუსტიაო.
— არა, სუსტი არ არისო.
— არა, არისო.
— არა, არ არისო...
იდავეს, იკამათეს. ახლა პარმენამ აადლო ქვა და თავი ქართულის მასწავლებელს შეაშვერინა... დააწერინა „ხუთიანი“.
პარმენას თითქმის ქულში ჰქონდა თავი და ხელში მედალი, მაგრამ მისი ვაჟი ფიზკულტურაშიც მწყურალად იყო და პარმენაც მასწავლებელს ეახლა.
— თქვენი ვაჟი არც ერთ ვარჯიზს არ დასწრებია, სუსტიაო.
— ხტუნვისათვის სად ეცალა,

ბატონო, წიგნზე იყო გადამკვდარი.
— ეგ ჩემი საქმე არ არის, ჩემს საგანში სუსტია და ნიშანს არ დაუწერო.
— დაუწერო.
— არ დაუწერო.
ჩხუბი, დავიდარაბა, აყალმაყალი, გაწვე-გამოწვევა, ილეთი ილეთზე და პარმენამ იმდენი იქაქანა, იმდენი იყაყანა, რომ ენა იღრძო, მაგრამ „ხუთიანი“ მაინც მოაკვარახაქინა.
მიიღო ბიჭმა მედალი... მაგრამ იქუხა მოწმენდილ ცაზე... მედალოსნის პრივილეგიები ფა-ფუ! გაქრა შარშანდელი თოვლივით.
ჰოდა, იზამს თუ არა პარმენას ვაჟი ჰერი-ჰერის უმაღლესისაკენ?
— ფა-ფუ!

ნახ. ჯ. ლოლუასი

— რა დაუწუნე, ბიჭო, ქეთევანს, ცოლად რომ არ მოიყვანე?
— რა ვიცი, თვითონ მამამისმა მითხრა, ეგ როგორ იკადრეო.

არის შეზღუდვები, რაც საბჭოთა მეურნეობებისა და სოფელი რაიონის ხელშეწყობის თაობაზე შეზღუდვების მტერს სცდომან სსკეილიტების ახლს და არაფერ თეს- ბრუნას.

ნან. ა. შიხიძისი

— გაიხად ამ ნაშუარაზზე ხშირი უღა დაფთხისთ.— ახე თქვა ჩემმა აგრაროსმა.
— მაგას ვინ ციხავს, თუ ძმა ხარ, რაიონში გაღაწვეტილია, შერია დაგათხსინონ.

ჩვენი ახას ხუთისა წლას თესხარა მსოფლიოს ჩვენი კუ- სიდან არ აღდგება სურნებს. ჩამოღონ, მოვღონ, ჩვენი მანან- შილისა იტყვიან, შევღონ და ჩაიღებენ ჩვენი დღესუღასა ქუბს, იფიქრან, რომ ვარც ერთ-ღამისი, აუფიქრან, ვღაღად...“

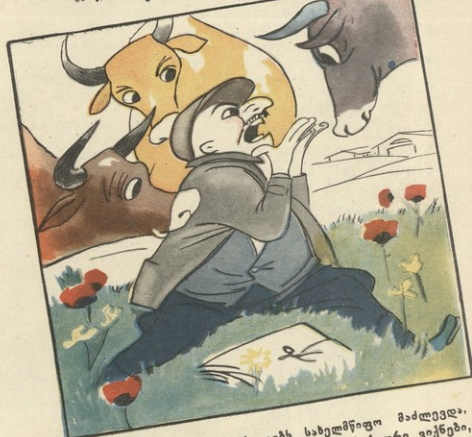
ხო, ვიკავა, იმდენს ჩამოვიდა თუღად ფინანსი, დარჩა შიამბეღელითა. წინა, ჩამოვიღე ხელი ჩაუვარდა ჩვენი შიამბე- ლისი იმდენს თუღავეთუ საუკუნესი.

და რას წაიკითხავი? ჩვენიც ვინცაღი, უფრო აღმაჩენსა და მათი ცხო- ვრების წესებს ვაჯერებოდა, დავიწყებ მავალითი: ერთი მიზე- ლი დიდ-კაცის იღვრა გრამავისა ვერადი მირაზიდა ჩვენივე იღვრა. შიგვიდა ვიღვრა კარავი ჩაქული ახალ-წინა, უფრო აიღ- ვრებოდანი და წილი, ჩამოვიღე სიგვიდა, ამ დღისარის ხაზსი.

იმდენისი, ტრამპანტოვიტების თუ ატომისნი მიღვისი ყველას არ წაიფიქრან. ამიტომ ირ-ნამ გეზარზე კონსერვარი ერთ მილიონს იმდენი, მაგალითად, ჩვენი აიღო უფული და მიღვისი ნი- შიკა. ახე შენიშნე ირა ხანდავრისი შიგნით: ნაქავეებს ქა- ლისი დღეს სპეციალური ტყარისან. მე დავიწყებ ვაიბრისის სკამები და აღმჩინა, რომ ითქმის უფიქრისი კაცებს გავა.

დავფარა იფხუბრისი მანას, თამაშის დღეების წესი ჩაიფ- თხოს ხალხურისა ნაქავედ ქუჩების ყვირან. მაგალითად, მე გრ- მისი ახალ-წინა მისივე მანავედ მანავედ სხვათა შიგნის, მიღვისის ცუდად აღმდევნი. ფისას აბიღელი მხოლოდ .წა იყო, წინ .წა არც ეს ჩანდა, კაცს ვიკითხავდა, სუამანეთისა მიღვისითი. ურდა აღმანშობს მიღვისითი სიხარული. მე შენიშნე, რომ მიღვისის

სოფელი საბჭოთა მეურნეობის დირექტორი განვიე- რებოდა გარდნილია ძველი წესებით, რაცა იმისი შეი- ვალითას ავითარებდნენ საბჭოშიყო საფურცელ ფინანსის ხარუბზე.

— ამდენ ხანს ხაქონდის ხაკეებს ხახელშიყო ვამღვდე- ბიდა შენ უღა დახნა და დაფთხისთ. რაღა დირექტორი ვინცნი, ამდენი თუ ვიზრებო?

ნან. ზ. ნივარძლისა

გაგივი ლუტუნია, რვეიზიას ჩვე- კი კოლმურნეობის ხაქუმბი დაწ- კისი აღმოჩენილია.
— რის მიღამარაკები? მოგვეტრა თუ და ცე არის!

მოგზაურის ჩანაწერები

გამოვიღე ახალგაზრდას ბევრი მიღვიითა და უფული ქონდა გრ- ზეები ვაგებოდა. ამიტომ ირ-ნამ მგზავლა ვამანავედელი თვალი უფროდა მასობოდად მყოფი მიღვიდალი და დარაკობდა.

ვიყავი რუსთავლის მორაქვებზე, ეს არის თბილისის უღამა- ზისი უბანი. დღიდან ხალხობა მე ახალ-წინაზე სერაჩილე და მალაჩის თბილისებან ერთსა და იმავე კონსი. ფიქრან, უწ- თარებდა, ვაგებენ. ერთი მანავედნი არიან და ახალი მიღის დან- საცემოს აჩვენებენ ვამდელი. ვერ ვაგვიდა— ხა ხაუხარის უღი- ან. ისე ეს ვიჭირი იტყვიან ამ ახალ-წინაზე შიგნის საღვდრის.

საქართველოს ჩანაწერებზე წარმოდგენილი მყოფი ქარავე- ლისი, ვაგებენ. შავვარდნი, წიწვარალი, მეგრეთული კაციანი, თან არჩევის თვალითი. ქალბი: ნარნარი, მანა, ნაბიდი, ვიგა- მისი ხაქონდა... მე ხომ ვინცა მარაზის ხაქონდა ქარაველი მო- ცხეა-სხევისი.

ერთხე, ჩამოვიღე ახა, ვინც ახივებენ. მაგამ სხვა არ შენიშნე და ის უფლა ვითარაი.

დავფიქრე მათი ჩაქონდობი.

დავფიქრე მათი მიღვისითი წარმოების შარავლა. ვერა- ვივინც ხაქონდას ვამდელი, თემის დაფარებულნი და ქალბი- ვარდნი, წარმომადგენელი, მუხლი შეგებნილი, თვალები- ში რაზარის დღიდა, მისი დია, თითქმის ჯანს ჩამოვიდა მე- ლღვიას აღმდევნი.

ხშირად მშობლები ხაქონს მიგრაციულას უ- რადილას არ აკევენ და მისი მომავალ სესავალას თაობის სრულით არჩვენ შიას რომ არ წყვი- დე. ავარი ჩემს თავზე მოახსენებენ. მშობლების წყალობით შემოვიარე იმდენისი თითქმის ყველა უმაღლესი სასწავლებელი და ბოლოს, დახვეულ- მა, როცა ჩემი მოწოდება ვერ ვიპოვე, ასპირან- ტურაში შევედი და ხარისხი დავიკვი.

რათა ჩემი შული ვაღმდებოდა ასეთი დახე- ულობისაგან, ვაღმეწივედი პირველი დღიდანვე გამოცხვია მისი მიგრაციულას. ეს ასე დაიწყო.

ვაკვი, რომელიც მე შენიშნა, რეალურად იწირი- და სამ კოლეჯსამ და რეას ვრამს.

ამის გაგრძელება ზემად წარჩინა შეიკრა და თქვა:

- რაღა, ვლადიმერა დაფიქრების დღიდა თუ თითქმისამაგნის იწირად, ჩემი მადანა მასზე ნაქავედა თუ?
- წინა სასწავლებელი ვაგვიკვიდა 5 კოლეჯი- მდე ქუჩაში ვაგებოდას ბავშვი ვეჭვი კოლე- ლი და 750 ტრამსი მაიღვრა მეზობლებში და ვაგვიკვიდა— კვირაკებების უფროსი რომანოზი ხნა მადმელია.
- ბავშვს ჩემს დირექტორის პატრონსავედ დავი- თო დავაგვი. დავკვირებებს პირველი დღიდანვე ვაგებოდი. მაგრამ მოხდა ტრიკისი გარდა განსაკუთრებული არაფერი იყო.
- ერთ დღეს შენიშნა: ფიქრან.
- არის, მიღვი!
- რა მიხდა, ქალი!
- გვიჩინა ვინაგან ჩვენი დაფინა, თითქმის- ტოლა მოგვმანა, დაინახა თუ არა კოხი, იმ წუთსვე პირი დააიყო.
- უფრო მეტი.
- გაიღოდა ფიქრან და ბავშვი თანადან ამქაღა.

ბავშვის ძიუბანი

ნება თაობისათვის, მ თვის ბავშვს საშუარო- რის ვაღმდებოდა. შიგნის და სხი თვის ბავშვს ვამოძღვრავა შეგებისადმი მიგრაციულას. რო- ცა საუკუნის წინა ვერცხელ-ფერცხელ დახა- ვიყავი, რაც ჩვენ ბავშვში ვერცხელ, იყო მიღ- რაციულას ქორევისისმი. მან გულდამისი და- ფარა ყველა ცხენი. დაიყო და გასაბერი კორ- დონა, რომელიც დაგაღების დღეს მოგვინა.

სკოლის ასაკში უკვე იმდენი წინა ნიჭი ვაი- ამდებანი, რომ აღარ ვცივდი ყურადღებას მარე ვამოძღვრებოდა.

ვერ იყო და მალევე დირექტორსა კონსტრუ- კტორბოთი. ვულდამისი დაწავა კვლის საათი და ვეუქტრისის უფო. ბოლო მისი რადიოტექნი- კით ვაგვიკვიდა მამინე შენიშნე, რაცა ჩემი ახალ- ტკიცა საშემადმი დაწვედა. ვერე იყო და ფე- ბრისის ისეთი ნიჭი აღმოჩნდა, რომ ირავრის- ტის რაიონში დაწავრა ვისაც არ უნდა ჩავეტრე- უღის მანაც მე მახდევინებდნენ.

ბოლოს ბავშვს აღმოჩნდა დირექტორის სა- უკარი ნიჭი. ეს უფანსწელი აღმოჩნდა ერთს ჩვენი შემოხედა. როცა ბავშვს ირ-ნამ ვერე და- უწო დღის ვინცა.

ვიკვირე, ენის კულოდინარობით არ დავიკვი- რის ნიჭითი ბავშვი. აუთოლებდა ცქილილ მო- ხანვე ინგლისის მასწავლებელს— მირიკოს შე- ნის ამხანაგისა. სკოლაში მასწავლებლებს სხვა სკოლებს ვინავე აღმოჩნდა, რომ დავის- ქონდა პატრონისი და მასწავლებელს მამაშვი- შესანიშნავი ნიჭი. ყოველჯერ ამის შედეგად ბავშ-

გი ურდა ვაგებოდას მამაშვილი და ვაგებოდას მამაშვილი.

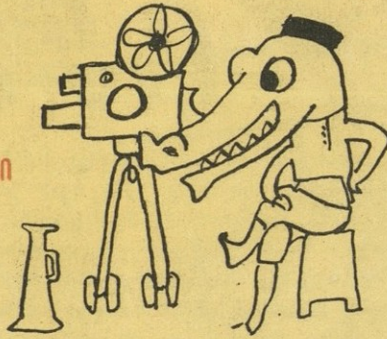

— საკვების მარაგის შესახებ ჩვენმა უფროსებმა ქალაღებოთ აავსერ შემდგომი ინსტრუქციები.
— ჩვენთვის იხა სხვოდა ჩვენი სტოლამები ავსერ საკვებით.

რაფილი ბავშვთაშვილი

ნიუნუ

განზრახული აქვს თბილისის 1500
წლისთავთან დაკავშირებით
გადაიღოს რამდენიმე მოკლემეტრაჟიანი

კინოფილმი

ვაჰჰეჰეჰებით ქაღაჩებს
აჰ კინოფილმებიდან.

კადრი ფილმიდან

„მისაგართი უცნობია“.

ლიბრეტო: ამ ფილმის შინა-
არსი იმაში მდგომარეობს, რომ ეს
ქუჩა ასეთ მდგომარეობაშია დიდი
ხანია. მართალია იგი იტალიური
ნეორეალიზმის გავლენითაა გადა-
ღებული და უხიუყეტოა, მაგრამ
მასში მაინც იგრძნობა თვითმუღ-

ფადობა და ორიგინალურობა. სა-
ინტერესოა ოპერატორული და
რეჟისორულ-მხატვრული გადაწყ-
ვეტა სცენარისა, ფილმი ისე მთა-
ვრდება, რომ მთავარი მოქმედი
პირები საერთოდ არ ჩნდებიან
ეკრანზე და არც მათი ხმა ისმის

კადრი ფილმიდან „შიშის საზღაური“.

ლიბრეტო: ჩახრუხადის ქუჩაზე მიშკრის მანქანა. უცებ ჩხიკ, ჩხიკ,—დაი-
ძახა და გაჩერდა ამ სახლის წინ, მძლოლი ელვის სიწრაფით გადმოხტა, სტაცა
ხელი დასაქოქს და დაუწყო ტრიალი.

— კაცო, იღბალი არ უნდა, რაღა აქ გაჩერდა, ახლა ეგ ლოდინი რომ
გადმოვარდეს და თავში დამეტებს, ხაზინის რა კუთხრა?!!—გაიძახის დამფრთხალი
მძლოლი.

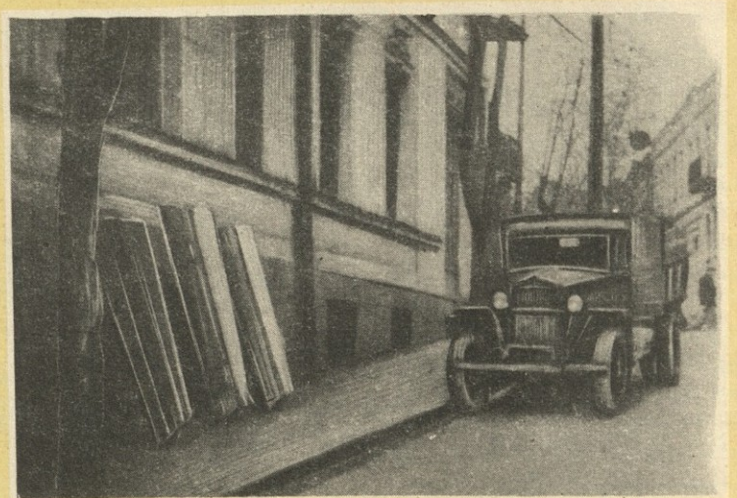
— ნუ გეშინია, ეგ ლოდინი, რაც თავი მახსოვს, ეგ რეა.—ამშვილებს
მძლოლს ამ სახლის ერთ-ერთი დიასახლისი.

კადრი კინოფილმიდან

„სახლი, როგელშიც მე ვცხოვრობ“.

ლიბრეტო: ავღევს ქუჩის შესას-
ვლელთან დგას მამაკაცი, რომელიც
მოპირდაპირე სახლზე აკრავს პლაკა-
ტებს, რომლებზეც გამოხატულია ამ
სახლისაკენ ხელგაშვერილი დამფრთხალი
ადამიანის სახე ასეთი წარწერებით: „შეს-
დექ! დააზღვევე თუ არა შენი სიცოცხ-
ლე!“, „ამ სახლის ახლომახლო არ დაა-
ცხინკოთ!“, „თქვენ თვითონ გააკეთეთ
რემონტი! ქალაქის საბჭოს თქვენთვის
არ სცალია!“

კადრი დეტექტიური კინოფილმიდან „სამი კუბო“.

ლიბრეტო: ვარციხის ქუჩით მოხეირნობს მამაკაცი, რომელ-
საც ისეთი გამომეტყველება და განწყობილება აქვს, იფიქრებთ
ადამიანი ნამდვილად უკვდავია. უცებ სარდაფიდან ამოაქვთ კუ-
ბოები და გახაზრობად აყუდებენ კედელზე. მამაკაცს სახე დაე-
მანჭება და უკან გაბრუნდება. ყურებში უწივის გაავებული ცო-
ლის წყევლა—„შენი კუბო ვნახე“.

უახლოეს ნომრებში გამოქვეყნდება სხვა უფრო
საინტერესო კადრები ახალი მხატვრული ფილმებიდან.

**მოულოდნელი
სკიპაკი**

ვეებერთელა დაწესებულების დირექტორის კართანაც ბევრჯერ მდგარა გერონტი, ასე ალელვებული კი არასოდეს ყოფილა. სკოლის დირექტორი ვინ გდია, რომ კაბინეტში ვეახლოო, — ბრაზობდა.

შესვლისთანავე გერონტი ჯიქურ გადავიდა საქმეზე: გთხოვთ, რაც შეიძლება მალე განმიმარტოთ, რისთვის დამიბარეთ?

— რატომ ლელავთ? თქვენ ალექსანდრეს მამა ბრძანდებით? — ღიას!

— თქვენს ბავშვს ძალზე ცუდი სახელი აქვს...

— ჩემს ალექსანდრეს?! ჰმ! მაკედონელისათვის არ ყოფილა დასაძრახი ეს სახელი და ჩემს შვილს არ უხდება?

— თქვენ ვერ გამიგეთ. მე მოგახსენებთ, ცუდი სახელი აქვს მეთქი მოსწავლეთა და პედაგოგთა შორის. ერთ წუთს მოსვენებულს ვერ ნაბავთ.

— ჰოო, — მოლბა გერონტი, — დასვენებით, მართლაც სამი წელია არ დაუსვენია.

— რით ვერ გამიგეთ, რომ თქვენი შვილის უდისციპლინობაზე მოგახსენებთ და არა მის დასვენებაზე?

ეს სიტყვები დირექტორმა ისეთი ტონით წარმოთქვა, რომ სხვა გზა არ იყო, გერონტი თავდასხმიდან თავდაცვაზე უნდა გადასულიყო.

დირექტორი კი განაგრძობდა: — რატომ არაფერს ეტყვით თუნდაც იმაზე, რომ მუდამ მტკვრში ამოგანგლული დადის?

ამ შემოტევამ ოდნავ სირცხვილში ჩააგდო გერონტი. მაგრამ, არც ასეა საქმე, გაიფიქრა მან და ცნობილი ანდაზა მოიშველია, — მგორავ ქვას ხავსი არ მოეკიდებაო, ჩემო ბატონო!

დირექტორი მიხვდა, როგორ მამასთანაც ჰქონდა საქმე, მაინც შეეცადა გაეცნო მისთვის „საამაყო“ შვილის ოინები:

— ალბათ არც ის გაწუხებთ, ბავშვი მუდამ მკვრდგაღელილი რომ დადის და მისიური მოუჩანს.

— გულგაღელილი გულლიას ნი-

შნავს. ნეტავ რას უწუხებთ ჩემს ბავშვს? — იხუმრა გერონტი.

უკბილო ხუმრობამ აშკარად ბრაზი მოჰგვარა დირექტორს და ზომიერებას ოდნავ გადასცდა, ალექსანდრეს ნიშნების ფურცელს დასწვდა და გერონტის წინ დაუდო:

— ამაზე როგორღა იხუმრებთ, თქვენს შვილს ორიანები რომ აქვს ჩამწკრივებული?

გერონტი გაჩუმდა. განა არ შეეძლო ეპასუხნა? ენაზეც მოადგა მოსწრებული სიტყვა, ხმა კი არ ამოუღია. არც აპირებდა შეკამათებას, მაგრამ დემოკრატიულ ქვეყნებს შორის საფრანგეთის დასახელება ბავშვს რომ გეოგრაფიის არცოდნაში ჩაუთვალეს, ეს ველარ მოითმინა და ორიოდ სიტყვა მაინც შეკადრა: — მშვიდობიანი განზრახვით თუ მოგახსენათ, ბატონო.

— იცით რა? — ახლა უკვე მოურიდებლად შეაწყვეტინა დირექტორმაც, — გეტყობათ სკოლის იშვიათი სტუმარი ბრძანდებით, თორემ ასე უსაფუძვლოდ არ გამოეჭიმაგებოდით შვილს!

— როგორ კადრულობთ? — აღელდა გერონტი. — ვერაფერს იტყვის, ალექსანდრე გოგიშვილს მზრუნველი მამა არ ჰყავსო. სკოლაში სიარულით ტალახი დამიყენებია და კიდეც საყვედურს მიბედავთ?

— მოითმინეთ, თქვენ ალექსანდრე ქერქაძის მამა არ ბრძანდებით?

— რაო! — თვალები გადმოკაკლა გერონტი.

— ამზანავო გოგიშვილო! — წამოდგა დირექტორი, — მესხიერება გლაბატობთ, თორემ თქვენს მიერ ატალახებულ კარებს ნამდვილად დაიმახსოვრებდით და სხვის სკოლას არ მიადგებოდით. — ნიშნის მოგებით მოუჭრა დირექტორმა და შეტრიალდა.

გერონტისათვის მთელი ქვეყანა შეტრიალდა.

სხვა დირექტორების კაბინეტიდანაც გამოსულა გერონტი ალელვებული, მაგრამ ასეთი მარცხი, რამდენადაც ახსოვს, არსად განუცდია.

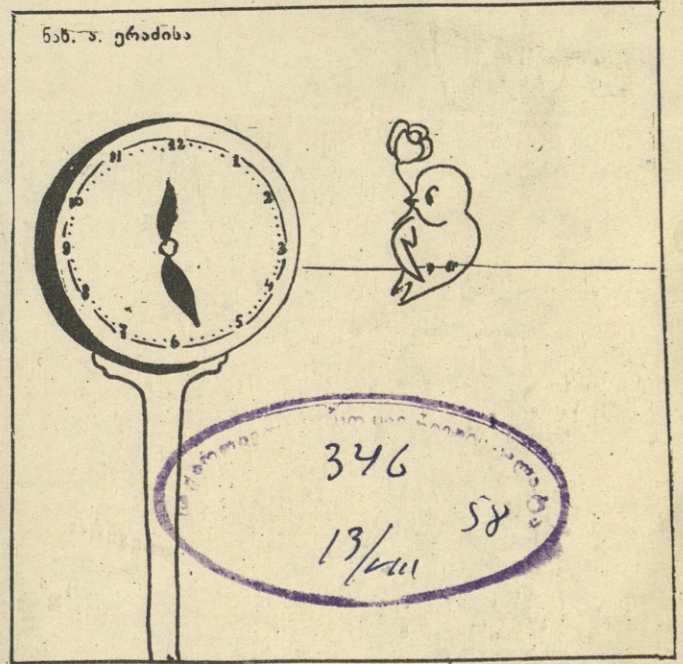
ლ. ჩიქვანაია

ნახ. გ. ფირცხალავასი

— კი მაგრამ, აქცენტი წინანდლის მარანში იყო, ახლა ბორჯომში გადმოვიდა? — „პახმელიაზე“ გამოდის.

ნახ. ა. ერაძისა

პ ა ე მ ა ნ ზ ე

რედაქტორი — ელგუჯა მალრაძე.

სარედაქციო კოლეგია: ა. ბელიაშვილი, დ. გაბაშვილი, ბ. კლდიაშვილი, გ. ჯაში, ს. ფაშალიშვილი, ო. ქელიძე.

საქ. კ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нянги“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 69. ტელეფონები: რედაქტორის — 3-76-69, ხაერთო განყოფილების — 2-13-29. გამოც. № 14. ხელმოწ. წყაბ. 12/VII-1958 წ. კალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნახ. ფურც. 1,37. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. შეფ. № 781. უფ. 02417. ტირ. 40.000.

ხშირად სასოფლო-სამეურნეო ორგანოების დარ-
გობრივი მუშაკებიც კი სოფლად მიდიან, როგორც
ტურისტები.

ნახ. ნ. მაღალაშვილის

გაზეთებიდან

სოფლის მეურნეობის სპეციალისტები ჩამოდიან და, აბა თქვენ
იცით, როგორ დახვდებით.

პლაჟი წესრიგში მოყვანილია, ბატონო, და ახლა „სპასატე-
ლებს“ გავაფრთხილებ, მთვრალეები რომ არ დაგვეხრჩონ.

საქართველო
ბიზნეს-საბაზისი

